

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Unde Și Cum](#) > [Ce Lege Se Aplică](#) > [Scotland](#)

Ce lege se aplică

Scotția

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Scotția are un sistem juridic „combinat”, separat și distinct. Acest domeniu al „legii aplicabile” a fost influențat în special de sistemele continentale, precum și de dreptul cutumiar (*common law*). Scotția constituie o jurisdicție separată în cadrul Regatului Unit, iar normele privind conflictul de legi sunt necesare pentru a soluționa atât cauzele din interiorul Regatului Unit, cât și cauzele internaționale. În general, când Regatul Unit a devenit parte la un act juridic internațional care conține norme privind legea aplicabilă, s-a luat decizia de a aplica aceleași norme și în cazul conflictelor de legi din interiorul Regatului Unit, deși, de obicei, nu există o obligație de a face acest lucru. Dreptul scoțian recunoaște acest domeniu sub denumirea de drept privat internațional, drept internațional privat sau conflict de legi.

La fel ca în Anglia și Țara Galilor, multe norme din prezent provin din regulamentele direct aplicabile ale UE. În materie civilă și comercială, acestea sunt: Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I) privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și Regulamentul nr. 864/2007 (Roma II) privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale. Legea din 1990 privind contractele (legea aplicabilă) (care a pus în aplicare Convenția de la Roma din 1980) rămâne relevantă în privința contractelor încheiate înainte de 17 decembrie 2009 (Regulamentul Roma I se aplică în cazul contractelor încheiate după data respectivă). Legea din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse) este relevantă numai pentru situațiile care nu intră sub incidența Regulamentului Roma II (regulamentul se aplică în cazurile în care prejudiciile s-au produs după 11 ianuarie 2009).

În alte domenii se aplică în general dreptul cutumiar (*common law*). Dreptul familiei în Scotția își are sursele în dreptul cutumiar (*common law*), în lege [adesea urmând recomandările făcute de Comisia Legislativă Scoțiană (*Scottish Law Commission*)] și în obligațiile de la nivelul UE și cele internaționale.

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Convenția de la Haga din 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare.

Convenția de la Roma din 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (înlocuită de Regulamentul Roma I în legătură cu contractele încheiate începând cu 17 decembrie 2009).

Convenția de la Haga din 1 iulie 1985 privind legea aplicabilă trusturilor și recunoașterii acestora.

1.3 Principalele convenții bilaterale

Nu avem cunoștință de existența unor convenții bilaterale care să cuprindă dispoziții privind alegerea legii la care Regatul Unit este parte semnatară.

Cu toate acestea, trebuie remarcat că, deși Convenția de la Roma din 1980 și convențiile de la Haga permit unui stat să aplice un alt sistem privind alegerea legii în cazul conflictelor „interne” – cum ar fi conflictele dintre legile

din Anglia și Țara Galilor și din Scoția – Regatul Unit a ales să nu utilizeze această facilitate. Prin urmare, normele prevăzute în Convenția de la Roma (în legătură cu contractele încheiate înainte de 17 decembrie 2009) și în Convenția de la Haga se aplică în cazul conflictelor dintre diferitele jurisdicții ale Regatului Unit, precum și conflictelor internaționale.

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Dreptul străin (respectiv care nu este scoțian) se va aplica în instanțele scoțiene numai dacă este aplicabil în temeiul normelor naționale privind conflictul de legi și numai dacă este invocat și dovedit de către partea care solicită invocarea acestuia. Această normă are legătură cu dovezile și procedura și nu este afectată de actele juridice ale UE.

2.2 Retrimiteria

Retrimiteria este procesul prin care instanța forului adoptă o lege străină într-o situație de conflict de legi. Aceasta poate fi relevantă în diferite domenii ale dreptului, cum ar fi dreptul succesoral și dreptul familiei, deși, în Scoția, nu există multă jurisprudență privind retrimiteria. Regulamentele UE relevante (precum Regulamentul Roma I și Regulamentul Roma II) exclud aplicarea retrimiterii și aceeași abordare a fost adoptată în Legea din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse) în legătură cu delictele.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

Aceasta este soluționată în mod normal specificând momentul în care este aplicat punctul de legătură. În cazul transferului titlului asupra bunurilor mobile, legea ar fi cea de la locul în care s-au aflat bunurile mobile la momentul producerii evenimentului despre care se afirmă că a transferat titlul.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Instanțele scoțiene pot refuza să aplice o lege străină care ar fi de altfel aplicabilă, în temeiul faptului că aceasta este contrară politicii publice scoțiene. Deși termenul „politică publică internațională” nu ar fi utilizat în acest context, expresia „contrară politicii publice scoțiene” înseamnă că legea în cauză este considerată inacceptabilă chiar admitând faptul că acțiunea are caracter internațional și nu este de așteptat să se aplice legea scoțiană. Politică publică scoțiană provine în unele cazuri din actele juridice sau normele internaționale, cum ar fi Convenția europeană a drepturilor omului.

În plus, în prezent, Regulamentele Roma I și Roma II prevăd aplicarea normelor de aplicare imediată ale forului indiferent de legea aplicabilă de altfel contractului. Nu există multe asemenea norme în dreptul scoțian și cele care există se regăsesc în principal în legile de la nivelul întregului Regat Unit. Printre exemple se numără imposibilitatea executării acordurilor de investiții încheiate de persoane neautorizate sau prin intermediul acestora sau ca urmare a unei comunicări nelegale adresate clientului, în temeiul articolelor 26 și 30 din Legea din 2000 privind serviciile și piețele financiare.

2.5 Proba legii străine

Conținutul legii străine este o chestiune de fapt și, ca atare, părțile trebuie să aducă probe, iar judecătorul trebuie să ajungă la concluzii pe baza unei analize a acestor probe. Judecătorul nu poate cerceta și aplica legea străină în mod independent. În cazul unui conflict între probe, judecătorul trebuie să decidă opinia cărei părți pare mai plauzibilă și poate examina statutele străine și cazurile care au fost indicate drept probe pentru a face acest lucru.

Singura excepție de la norma potrivit căreia legea străină este o chestiune de fapt constă în aceea că, în cazul în care Curtea Supremă (*Supreme Court*) din Regatul Unit audiază un recurs dintr-o parte din Regatul Unit, aceasta poate aplica legea oricărei alte jurisdicții a Regatului Unit chiar dacă nu a fost dovedit prin probe conținutul legii respective. Acest lucru se datorează faptului că membrii Curții Supreme (*Supreme Court*) sunt judecători din toate jurisdicțiile Regatului Unit, iar Curtea se consideră calificată să aplice legea oricăreia dintre jurisdicții.

În cazul în care trebuie dovedită legea străină, acest lucru este realizat în mod normal prin mărturiile ale

experților. Nu este suficient să se prezinte un text, cum ar fi o lege străină, în fața instanței, aceasta neconsiderându-se calificată să interpreteze sau să aplice materiale juridice străine fără îndrumare din partea unei persoane care are o cunoaștere corespunzătoare a sistemului în cauză. Expertiza poate fi furnizată de orice persoană care deține cunoștințe sau experiență adecvate, chiar dacă nu este un avocat practician în țara cealaltă. De exemplu, s-a făcut apel la cadre universitare.

În general, în cazul în care părțile nu sunt de acord cu privire la conținutul legii străine, acesta va trebui dovedit prin mărturii orale ale experților, în cursul cărora aceștia pot face referire la materiale documentare care pot fi prezentate instanței. În cazul în care nu există nicio dispută, părțile pot fi pur și simplu de acord sau pot depune probe cu înscrisuri autentificate de un notar.

Există o prezumție că legea străină este identică cu legea scoțiană. În mod evident, această prezumție poate fi răsturnată prin probe care dovedesc în mod satisfăcător conținutul (diferit) al legii străine.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

În cauzele referitoare la obligații contractuale în materie civilă și comercială în situațiile în care există un conflict de legi, Regulamentul Roma I [Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale] este direct aplicabil. Potrivit principiului universalității, orice lege desemnată de Regulamentul Roma I se aplică indiferent dacă este sau nu legea unui stat membru.

Regulamentul Roma I nu se aplică în materie de probe sau proceduri, acestea continuă să fie reglementate de legea forului. Excepție fac normele care stabilesc sarcina probei, care, potrivit Regulamentului Roma I, sunt reglementate de legea care guvernează o obligație contractuală în temeiul regulamentului. Interpretarea termenelor de prescripție și de prescripție extinctivă, îndeplinirea și consecințele încălcării unei obligații, printre altele, sunt reglementate de legea aplicabilă în temeiul regulamentului.

Normele principale ale Regulamentului Roma I sunt următoarele. În cazul în care părțile au făcut o alegere expresă a legii, sau alegerea poate fi demonstrată în mod clar prin termenii contractului sau prin circumstanțele cauzei, atunci se aplică legea respectivă.

Există limite ale libertății de alegere. Articolul 3 din Regulamentul Roma I prevede că, în cazul în care este aleasă legea, însă toate celelalte „elemente relevante pentru situația respectivă” se află într-o altă țară, alegerea legii nu aduce atingere aplicării dispozițiilor legii acelei țări de la care nu se poate deroga prin acord. Articolul 9 prevede că normele de aplicare imediată ale unei țări trebuie să se aplice, chiar și în cazul în care părțile nu au exercitat libertatea de alegere a legii. În plus, în contractele încheiate cu un consumator și în contractele de muncă, în general, legea aleasă nu poate aduce atingere protecției oferite consumatorului sau angajatului de normele imperative ale sistemului care s-ar fi aplicat în absența alegerii legii.

În cazurile în care nu există o alegere expresă a legii sau aceasta nu poate fi demonstrată în mod clar, Regulamentul Roma I prevede, la articolul 4, norme suplimentare pentru a stabili legea aplicabilă, care are adesea legătură cu reședința obișnuită a părții care nu face plata produsului sau serviciului, de exemplu, vânzătorul într-un contract de vânzare de bunuri, creditorul unui împrumut bancar sau garantul dintr-un contract de garanție. Această prezumție poate fi răsturnată în favoarea unei țări cu care contractul are o legătură vizibilă mai strânsă. Jurisprudența aferentă Convenției de la Roma, care poate rămâne relevantă în contextul interpretării Regulamentului Roma I, confirmă faptul că, pentru a răsturna prezumția, trebuie să existe cel puțin factori preponderenți clari în favoarea celeilalte țări. Majoritatea judecătorilor în cauza fundamentală din Scoția, Caledonia Subsea/Microperi SA, au mers mai departe și au afirmat că prezumția trebuie să fie răsturnată numai dacă, în circumstanțele excepționale ale cauzei, reședința obișnuită a executantului caracteristic nu a avut nicio semnificație reală.

3.2 Obligații extracontractuale

Regulamentul Roma II [Regulamentul (CE) nr. 864/2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale] se aplică obligațiilor necontractuale în materie civilă și comercială în situații care implică un conflict de legi. Pentru ca normele prevăzute în regulament să se aplice, prejudiciul trebuie să se fi produs sau producerea acestuia să fie iminentă. Prejudiciul este indicat ca acoperind orice „consecință” care decurge dintr-un delict, din

îmbogățirea fără justă cauză, din *negotiorum gestio* (o obligație necontractuală care decurge din gestiunea de afaceri) sau din *culpa in contrahendo* (o obligație necontractuală care decurge din înțelegerile la care se ajunge înainte de semnarea unui contract). Regulamentul Roma II nu se aplică, printre altele, cauzelor de defăimare sau acțiunilor echivalente inițiate în temeiul legii străine.

Potrivit Regulamentului Roma II, norma generală care se aplică delictelor este legea țării în care se produce prejudiciul. Norme speciale stabilesc legea aplicabilă pentru anumite tipuri de obligații necontractuale, inclusiv răspundere pentru produsele cu defect, concurența neloială, prejudicii de mediu și încălcarea dreptului de proprietate intelectuală. Regulamentul stabilește, de asemenea, norme referitoare la îmbogățirea fără justă cauză, *negotiorum gestio* și *culpa in contrahendo*. Regulamentul permite părților să aleagă legea aplicabilă în anumite circumstanțe. Cu toate acestea, Regulamentul instituie restricții privind evitarea, prin operarea normelor regulamentelor, a normelor *lex fori* de la nivel intern, precum și restricții privind evitarea normelor altei țări decât țara aleasă în cazul în care toate elementele relevante pentru situația existentă la momentul evenimentului care dă naștere prejudiciului sunt situate în țara respectivă.

În Scoția, există unele cazuri cărora nu li se aplică Regulamentul Roma II, însă li se aplică fie Legea din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse), fie dreptul cutumiar (*common law*).

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

Domiciliul

În Scoția, statutul de nelegitimare a fost eliminat prin articolul 21 din Legea din 2006 privind dreptul familiei (Scoția). În consecință, articolul 22 alineatul (2) din legea din 2006 prevede că, în cazul în care (a) părinții unui copil cu vârsta mai mică de 16 ani au domiciliul în aceeași țară și (b) copilul locuiește cu un părinte sau locuiește cu ambii părinți, atunci copilul va avea domiciliul în aceeași țară cu părinții săi. În alte cazuri, articolul 22 alineatul (3) prevede că un copil va avea domiciliul în țara cu care copilul are cea mai apropiată legătură în prezent.

Pentru persoane cu vârsta mai mare de 16 ani, domiciliul anterior continuă să se aplice cu excepția cazului în care adoptă un domiciliu ales. Pentru a adopta un domiciliu ales, o persoană trebuie să se fi mutat efectiv în țara nouă în care dorește să aibă reședința și trebuie să arate intenția de a renunța la domiciliul anterior și, de asemenea, intenția de a locui permanent în țara nouă. Dacă domiciliul ales este părăsit, domiciliul de origine va reveni pentru a completa orice lipsă până când poate fi dobândit un nou domiciliu ales.

Domiciliul persoanelor căsătorite este evaluat în prezent independent de domiciliul soțului/soției.

Articolul 1 din Legea privind domiciliul și procedurile matrimoniale din 1973 prevede că o femeie căsătorită are aceleași drepturi în privința domiciliului ca orice altă persoană. Cu toate acestea, dacă o femeie s-a căsătorit anterior legii din 1973 (și, astfel, a preluat domiciliul soțului său în temeiul vechii legi), aceasta va păstra în continuare acest domiciliu cu excepția cazului în care îl părăsește sau dobândește un nou domiciliu ales.

Numele

Dreptul de a numi un copil face parte din răspunderile și drepturile părintești (PRR). În orice litigii privind răspunderile și drepturile părintești, potrivit articolului 11 din Legea din 1995 privind copiii (Scoția), instanța trebuie să trateze bunăstarea copilului cu cea mai mare considerație.

În general, în Scoția, adulții au dreptul să folosească orice nume doresc, cu condiția să nu existe o intenție frauduloasă. Orice persoană cu vârsta mai mare de 16 ani, a cărei naștere este înregistrată în Scoția sau care a fost adoptată în mod legal în Scoția, poate solicita serviciului de evidențe naționale din Scoția să înregistreze schimbarea numelui. Cu toate acestea, nu există nicio obligație de a utiliza acest serviciu. Informații suplimentare privind schimbarea numelui pot fi găsite pe site-ul web al [National Records of Scotland](#).

Capacitate de a încheia contracte

Capacitatea de a încheia contracte, de a face testamente etc. este reglementată de diferite legi, în funcție de materia la care se referă capacitatea. Legea din 1991 privind vârsta dobândirii capacității juridice (Scoția) este relevantă în anumite circumstanțe. Potrivit Legii din 1991 privind vârsta dobândirii capacității juridice (Scoția), o persoană cu vârsta mai mare de 16 ani are capacitate juridică de a încheia orice tranzacție. O persoană cu o

vârstă mai mică are această capacitate în anumite circumstanțe care sunt prevăzute în lege.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

Legea scoțiană conferă părinților (și altor persoane care au capacitatea juridică de a îngriji un copil) drepturi și responsabilități părintești. Legea din 1995 privind copiii (Scoția) conține dispoziții privind drepturile și responsabilitățile părintești. Dreptul scoțian se aplică ori de câte ori instanțele scoțiene sunt competente, sub rezerva prevederilor Convenției de la Haga din 1996 și a Regulamentului Bruxelles IIa. În dreptul scoțian, materia adopției este reglementată prin Legea din 2007 privind adopția și copiii (Scoția).

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

O căsătorie este valabilă în Scoția numai dacă sunt îndeplinite anumite cerințe. Ambele părți trebuie să fie libere să se căsătorească, să aibă capacitate juridică deplină și să fi consimțit pe deplin la căsătorie.

Articolul 38 alineatul (1) din Legea din 2006 privind dreptul familiei (Scoția) prevede, de asemenea, că o căsătorie trebuie să respecte formalitățile cerute de legea locului în care are loc ceremonia de căsătorie. Acestea se referă la valabilitatea ceremoniei și a elementelor acesteia, de exemplu, dacă trebuie utilizată o anumită formulare, dacă trebuie să se realizeze într-un anumit loc, dacă poate fi încheiată prin procură.

Capacitatea unei persoane care încheie o căsătorie și consimțământul deplin al acesteia la căsătorie sunt stabilite de legea locului în care persoana respectivă își avea domiciliul imediat înaintea căsătoriei [articolul 38 alineatul (2) din legea din 2006)]. În Scoția, vârsta dobândirii capacității juridice pentru încheierea unei căsătorii este de 16 ani. În ceea ce privește consimțământul, trebuie să existe un consimțământ reciproc veritabil și serios între ambele părți la căsătorie.

Scoția recunoaște în prezent căsătoriile între două persoane de același sex în urma introducerii Legii din 2014 privind căsătoria și parteneriatul civil (Scoția). Acestea se referă la căsătoriile între două persoane de același sex încheiate atât în Scoția, cât și în străinătate.

Orice persoană se poate căsători în Scoția, cu condiția să nu existe niciun impediment juridic care să împiedice căsătoria. În Scoția, nu există o cerință privind reședința cuplurilor care doresc să se căsătorească, deși este posibil ca persoanele din afara UE să aibă nevoie de autorizare din partea serviciului de imigrație.

Parteneriatul civil și căsătoriile între două persoane de același sex

Dreptul scoțian recunoaște, de asemenea, parteneriatele civile în conformitate cu Legea din 2004 privind parteneriatul civil. Articolul 85 din legea din 2004 prevede că un parteneriat civil este constituit atunci când două persoane de același sex semnează un acord de parteneriat civil completat în fața a doi martori cu vârsta mai mare de 16 ani și în fața unui ofițer de stare civilă autorizat (toți fiind prezenți).

Legea din 2004 conține, de asemenea, dispoziții specifice pentru parteneriatele civile încheiate în afara Regatului Unit. O uniune civilă între două persoane de același sex încheiată în afara Regatului Unit va fi considerată parteneriat civil în Scoția, cu condiția îndeplinirii unor criterii prevăzute în legea din 2004.

Coabitarea

Ca regulă generală în Scoția, dacă un cuplu locuiește împreună ca și cum ar fi căsătorit, coabitarea acestora va genera anumite drepturi și obligații. Legea din 2006 privind dreptul familiei (Scoția) prevede drepturile cuplurilor care conviețuiesc (care se aplică în mod egal atât cuplurilor formate din parteneri de același sex, cât și cuplurilor formate din parteneri de sexe diferite). De exemplu, articolul 26 prevede drepturi asupra unor bunuri ale gospodăriei; articolul 27 se referă la drepturi asupra unor sume de bani și bunuri; articolul 28 conține dispoziții privind pensia de întreținere în cazul separării; articolul 29 conține dispoziții privind pensia de întreținere în cazul decesului unuia dintre concubini fără a lăsa testament; iar articolul 30 conține dispoziții privind ordinele de protecție civilă pronunțate pentru protejare în caz de abuz.

Divorțul și separarea

În materie de divorț și separare, legislația din Regatul Unit (respectiv Legea din 1973 privind domiciliul și

procedurile matrimoniale și Legea parteneriatului civil din 2004) conține dispoziții privind situațiile în care instanțele scoțiene au competență în cazurile de divorț și desfacere a parteneriatului civil. Mai multe informații pot fi găsite pe site-ul web al [Serviciului instanțelor judecătorești din Scoția](#).

Întreținere

Cu privire la întreținere, în cadrul Departamentului pentru muncă și pensii (*Department for Work and Pensions*) funcționează un [serviciu pentru plata obligațiilor de întreținere a copiilor](#) pe întreg teritoriul Marii Britanii.

În Scoția, Legea din 1985 privind dreptul familiei (Scoția) conține dispoziții privind obligația de întreținere a membrilor familiei, precum soții sau copiii. Obligația de întreținere este o obligație de a asigura sprijin rezonabil în circumstanțele respective.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Scoția are un sistem de drept privind pensia de întreținere în cazul divorțului sau al desfacerii unui parteneriat civil. Dreptul scoțian prevede anumite principii care trebuie luate în considerare atunci când se decide asupra pensiei de întreținere și a împărțirii patrimoniului soților, acestea fiind incluse în Legea privind dreptul familiei (Scoția) din 1985.

Potrivit normei generale din dreptul scoțian, valoarea netă a patrimoniului soților trebuie împărțită în mod echitabil între părți, cu excepția cazului în care există motive contrare împărțirii echitabile și în mod egal. Patrimoniul soților este definit drept toate bunurile aparținând părților la căsătorie sau la parteneriatul civil care au fost dobândite înainte sau în cadrul căsătoriei sau al parteneriatului civil. Articolul 9 din legea din 1985 stabilește principiile care trebuie luate în considerare în pronunțarea unui ordin privind pensia de întreținere la divorț sau la desfacerea unui parteneriat civil, care trebuie să contribuie la adoptarea deciziei dacă patrimoniul soților trebuie să fie împărțit în mod egal între părți sau dacă un soț sau partener civil trebuie să primească o parte mai mare decât celălalt.

3.7 Testamente și succesiuni

În cazurile de succesiune *ab intestat* (respectiv, în cazul în care nu există un testament), legea domiciliului testatorului la data decesului se aplică succesiunii în privința bunurilor mobile, iar legea țării în care se află bunul la data decesului se aplică succesiunii în privința bunurilor imobile. Aceleași norme se aplică în cazul în care este vorba de „drepturile legale” (respectiv drepturile unor membri ai familiei la o parte din patrimoniul succesoral al decedatului care nu pot fi înlăturate prin testament). Drepturile legale trebuie să fie luate în considerare atât în cazul succesiunii *ab intestat*, cât și în cazul succesiunii testamentare. Trebuie remarcat că, în prezent, în temeiul dreptului scoțian, drepturile legale sunt disponibile numai asupra bunurilor mobile și, prin urmare, sunt disponibile numai în cazul în care decedatul avea domiciliul în Scoția la momentul decesului. În cazurile care implică testamente, capacitatea testatorului de a face un testament este reglementată de legea de la domiciliul acestuia la data testamentului în privința bunurilor mobile și de legea țării în care se situează bunurile imobile, în privința acestora.

Potrivit Legii din 1963 privind testamentele, se consideră că un testament este încheiat în mod valabil („valabil din punct de vedere formal”) (respectiv, în forma corectă, cu numărul corect de martori) dacă respectă oricare dintre următoarele legi interne: legea locului unde a fost făcut testamentul (unde a fost semnat în prezența martorilor); legea domiciliului, reședinței obișnuite sau naționalității testatorului la momentul realizării testamentului; legea domiciliului, reședinței obișnuite sau naționalității testatorului la momentul decesului. Acesta va fi, de asemenea, valabil din punct de vedere formal în privința bunurilor imobile dacă respectă legea țării în care este situat bunul.

Prevederile unui testament referitoare la bunurile mobile sunt valabile și executorii („esențial valabile”) (de exemplu, limitele privind proporția patrimoniului care poate fi transmisă în mod valabil în temeiul testamentului) dacă respectă legea de la domiciliul testatorului de la data decesului. Un testament privind bunuri imobile îndeplinește condițiile de fond dacă respectă legea țării în care se află proprietatea la data decesului.

Un testament este interpretat în temeiul legii avute în vedere de către testator, intenția acestuia putând fi expresă sau implicită, rezultând din formularea testamentului. În caz contrar, în privința bunurilor mobile, se prezumă că aceasta este legea de la domiciliul testatorului de la data testamentului. Această normă se aplică

probabil și bunurilor imobile. În cazuri excepționale, în care testamentul nu indică în mod clar o lege, a fost aplicată legea domiciliului de la data decesului.

Trebuie remarcat faptul că articolul 4 din legea din 1963 prevede următoarele:

„Interpretarea unui testament nu va fi modificată din cauza unei schimbări a domiciliului testatorului după redactarea testamentului”.

Valabilitatea esențială a unei pretense revocări a unui testament este stabilită de legea de la domiciliul testatorului de la data pretensei revocări în privința bunurilor mobile și de legea locului în care se află bunul imobil în cazul în care revocarea afectează acest bun. Se consideră că un testament prin care se solicită revocarea unui testament valabil anterior sau a unei prevederi dintr-un testament îndeplinește condițiile de formă dacă testamentul prin care se revocă testamentul anterior respectă legea țării în temeiul căreia testamentul revocat sau prevederea revocată ar fi fost considerat(ă) redactată în mod corespunzător.

3.8 Proprietatea reală

Legea locului în care se situează un bun stabilește clasificarea bunului în cauză drept bun mobil sau imobil.

În cazul bunurilor imobile, legea aplicabilă este legea locului în care se situează bunul. Aceasta se aplică tuturor chestiunilor referitoare la tranzacționare, inclusiv capacitatea, condițiile de formă și condițiile de fond. Există o distincție între transferul de teren sau alte bunuri imobile și contractul care guvernează drepturile și obligațiile părților la respectivul transfer – acesta din urmă este reglementat de norme legale aplicabile distincte (în special, în temeiul Regulamentului Roma I).

În cazul bunurilor imobile corporale, legea aplicabilă este legea locului în care se situează bunul la momentul producerii evenimentului despre care se afirmă că a afectat titlul asupra acestuia. Un titlu asupra unui bun mobil corporal dobândit în conformitate cu această normă generală va fi recunoscut în general ca fiind valabil în Scoția. Chestiunile contractuale sunt reglementate, bineînțeles, de Regulamentul Roma I.

3.9 Insolvența

Regatul Unit este semnatar al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului privind procedurile de insolvență, care stabilește normele relevante în procedurile care implică cesionarea integrală sau parțială a debitorului și numirea unui lichidator în cazul în care interesele principale ale debitorului se află într-un stat membru (cu excepția Danemarcei). Dacă instanțele scoțiene au competență (ceea ce se va întâmpla în cazul în care centrul intereselor principale ale debitorului se află în Scoția, prezumat a fi locul sediului social), se va aplica dreptul scoțian.

În cazurile care nu intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1346/2000, dreptul scoțian se va aplica dacă instanțele scoțiene dețin și exercită competența.

Ultima actualizare: 07/06/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.